

[Stegger Nielsen.]

Det almindelige Opsigelsesvarsel fra begge Sider er 6 Maaneder til en Sæsons Udgang.

Teaterchefens Vederlag fastsættes af Ministeren og udredes af Teatret.“

Der foreslaas altsaa her oprettet en Stilling som Teaterchef — jeg kommer om lidt til at omtale dette nærmere.

Ved Siden deraf indsættes der et Kontroludvalg paa 5 Medlemmer. Der staar i § 8:

„Institutionen „Dobbeltscenen“ som Retssubjekt bestyres af et Udvalg, bestaaende af 5 af Undervisningsministeren beskikkede Medlemmer.“

— der var oprindeligt foreslaaet tre, men det blev ændret i det høje Folketing —

„Ministeren udnævner Udvalgets Formand og fastsætter Medlemmernes Honorar; der udredes af Institutionen.

Udvalget administrerer den Institution tilhørende Kapital og fungerer som Kontrolkomité med Hensyn til Teatrets Drift.“

Endelig er der under Folketingets Behandling indføjet en ny Paragraf, nemlig § 18, en Paragraf, som jeg finder meget vigtig. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse gengive Indholdet af denne Paragraf, idet jeg citerer fra Folketingets Udvalgs Betænkning:

„...det paalægges Ministeren i Tilfælde af Institutionens Opløsning snarest for Rigsdagen at fremsætte Forslag til en ny Ordning, og for at hindre en mere varig Tilbagevenden til den hidtidige, nu forladte Driftsform er det bestemt, at Loven af 1911 ikke skal have Gyldighed ud over en fuld Sæson efter Opløsningen af Institutionen.“

Altsaa, § 18 gaar ud paa, at hvis den her foreslaaede Ordning bliver til Lov og ikke viser sig holdbar, ophører den gældende Lov af 1911 for det kongelige Teater; man maa da gaa til en Nyordning, kan ikke fortsætte med det hidtil gældende Forstræknings-system, og der maa i saa Fald fremsættes et nyt Forslag paa Rigsdagen.

Som det vil fremgaa af, hvad jeg her har sagt, har man i Lovforslaget søgt at imødekomme Kravet om mere økonomisk Uafhængighed og Selvstyre for det kongelige Teater. Det har man gjort ved at foreslaa den fremtidige Ledelse forandret, gennem Paragraffen

om Teaterchefen og Kontroludvalget paa de 5 Medlemmer. Jeg vil imidlertid gerne herom sige, at nogen Garanti i saa Henseende yder Forslaget ikke. Det Forslag, vi her behandler, er et Forsøg. Et Forsøg er et Forsøg, det kan lykkes, og det kan mislykkes, og det bliver Fremtidens Sag at fastslaa, hvorvidt dette Forsøg vil lykkes eller ej. Man kan kun udtale Haabet derom og Fortrøstning dertil, Vished for det har man ikke. Derfor er det heller ikke vanskeligt at forstaa, at der overfor den højtærede Undervisningsministers Forslag, som vi her behandler, paa Forhaand har lydt Kritik, man har sagt, at det bød i og for sig ingen Nyordning for det kongelige Teater. Der er det rigtige i denne Kritik, at hele Indholdet af Forslaget er Fremtidsmusik, om hvilken der ikke i Dag kan siges noget bestemt. Man kan ikke vide, om denne Komposition, om jeg saa maa sige, vil slaa godt an eller ikke, det kan man selvfølgelig ikke, og det har mit Parti ønsket at sige paa Forhaand. Men paa den anden Side kan man heller ikke omvendt med større Ret hævde, at der intet er i Forslaget. Det indeholder, som jeg sagde, Muligheder, det gør et Forsøg altid. Givet er det i hvert Fald, at paa Baggrund af det voksende Underskud, som det kongelige Teater nu i mange Aar har givet, har ogsaa vort Parti — selv om vi, jeg gentager det, ikke ser nogen Garanti i dette Lovforslags Ophøjelse til Lov — dog ment at maatte yde sin Medvirkning til, at der gøres et fornuftigt Forsøg. Samtidig har vi, som jeg har paapeget, ved i det høje Folketing at yde vor Medvirken til at faa § 18 ind i Forslaget bidraget til, at Staten, hvis Forsøget mislykkes, lukker sin Dør for Teatret og i alt Fald ikke fortsætter under den Form, der hidtil har været anvendt i Henhold til Loven af 1911. Men man kan jo i denne Forbindelse spørge: Hvem kan i øvrigt foreslaa noget, der frembyder større Garanti? Jeg finder, som sagt, at der her gøres et Forsøg, et Forsøg, som rummer Muligheder for bedre økonomiske Forhold Nationalscenen vedrørende.

Saa kommer jeg til det sidste, jeg ønsker at understrege i denne Forbindelse, nemlig, at om dette Forsøg skal lykkes, vil først og fremmest afhænge af Teaterchefen. Med denne Chef staar og falder næsten det hele. Han faar, som det udtrykkes i